

שְׁפִילָה לְהַמְרָה

כה כסלו התשפ"ד
מפטירין רנ"י ושמחי בת ציון
(זכריה ב, יד)

פְּרִשְׁת וַיֵּשֶׁב

סיפור לשבת

"הנרות הללו קודש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם אלא לראותם בלבד"

הגאון רבי אלחנן וסרמן זכר צדיק לברכה היה נודד למרחקים כדי לאסוף כסף עבור החזקה שיבתו בברנוביץ.

באחת מנסיעותיו לארה"ב הרחוקה לא ראה ברכה בעמלו, ואף לאחור מאמצים מרובים לא הצליח לאסוף די הצורך שיוכל לשלם בהם את החובות הגדולים של הישיבה.

לפני שחזר לעירו שמע שיש בעיר אחד המתפרנס ממלאכת החייטות, אך כגודל עושרו כך מדת קמצנותו, ואף פרוטה אחת לא היה מעניק, ודלת הנעלת לא במהרה תפתח. מכל מקום הציעו מלוויו, שבלית ברירה כדאי לפקוד את מעונו אולי יכמרו רחמיו לתמוך בתלמידי החכמים הממיתים עצמם באהלה של תורה.

הסכים רבי אלחנן והלך לביתו של החייט, משפתח הלה את הדלת שאלו בעה"ב לרצונו, השיב הגר"א בניחותא, שהגיע מברנוביץ הרחוקה כי נפלו לו שני כפתורים ממעילו וחפץ הוא שה'חייט' המומחה יתקנם עבורו, ויפקח האיש את עיניו בתימהון ושאלו 'וכי נשתבשה דעתכם' לבוא מברנוביץ עד הנה לתפור שני כפתורים? וכי אין חייטים בברנוביץ... אתמהא.

אך הגר"א בשלו, הן, הן, נפלו ממעילי שני כפתורים, על כן נטלתי את מקל הנדרים לבוא עדיך שתתקנם לי, ויחזור העשיר שוב ושוב על דבריו, שלשוטה וטיפש יחשב הנודד עד לאמריקה עבור כך, בתוך כך החלה רוח העשיר להשתנות מעט, ורצה לתת איזה סכום לר' אלחנן, אבל עדיין ר' אלחנן בשלו, לא אקח ממך מאומה אחרי שלא באתי הנה כי אם לתקן הכפתורים.

העשיר שהבין שלא כך הם פני הדברים הפציר מאד בר' אלחנן – עד שנענה לו ר' אלחנן ואמר לו באותה מטבע: אדוני היקר, השמע לאוזנך מה שפיך מדבר, לשוטה גדול יחשב מי שבא מברנוביץ עד לאמריקה הרחוקה כדי לתפור שני כפתורים, על אחת כמה וכמה שלשוטה גדול ייחשב מי שמתנהג עם נשמתו כאילו ירדה מעולם העליון עד עולם השפל הזה – מרחק גדול יותר מאשר מברנוביץ עד הנה, רק עבור לתקן כפתורים, ולהרוויח על ידי זה כמה גרגירי כסף...

לבו של העשיר נפתח כאולם... ותרם לישיבה סכום נכבד ביותר. לדידך ייאמר – שאל לנו להתנהג כאותו חייט עשיר, ובשעה נעלית כזו של הדלקת נרות חנוכה צריך לדעת על מה לנצל שעת הכושר זו, לא על שני כפתורים בכדי... אלא כל מגמותיו יהיו על דבר אמת.

אשא עיני

כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חי האדם

פרק ה' | עיניך ברכות בהשבון
יעקב אבינו רצה להחזיר בתשובה את עשו על ידי ראיתו הקדושה

ועל פי זה באר הרה"ק רבי פנחס מפיליץ זיע"א, בעל ה"שפתי צדיק" (פרשת וישלח), את הטעם לקף שכאשר נפגש יעקב אבינו עליו השלום עם עשו הרשע, הוא הביט והסתפל על עשו, כמו שנאמר בתורה (בראשית לג א): "וישא יעקב עינו וירא והנה עשו בא", וזאת אף על פי שעשו היה רשע, ואסור להסתפל על פני רשע, כמו שכתבו חז"ל (מגילה כח), אלא שזאת מפני שרצה יעקב אבינו על ידי הסתפלותו בעשו להכניס הרהורי תשובה בלבו ולתשיבו למוטב, ואכן פעל יעקב בהסתפלותו על עשו שעל ידי כך התעורר הטוב שהיה גנוז בו, ולכן הוא מיד רץ ליעקב ונשקו בכל לבו, וזאת על ידי הטוב שעורר בו יעקב בהסתפלותו עליו, וקף לפחות באותה שעה תשיבו למוטב. עד כאן דבריו.

וכתב ה"חתם סופר" זיע"א, שעל ידי שהביט יעקב בפני עשו הכניע את קלפת עשו, ופעל עבורו כל הדורות כלם שינצלו מקלפת עשו, וזה הסבה ששלח יעקב לעשו מנחה, כי ברכושו של הצדיק ישנה קדשה עצומה, ועל ידי כך המשיך עליו קדשה קצת, והיה יכול להביט בפניו.

ביצד נצחו ישראל את עמלק

ועל פי זה פרש הרמב"ן (שמות יז ט) את הטעם לקף שצוה משה רבנו את יהושע בן נון שילך להלחם בעמלק, ומשה רבנו עלה לראש הגבעה והתפלל משם על עם ישראל שיצליחו במלחמתם עם עמלק, אף על פי שהוא היה יכול להתפלל על ישראל מכל מקום אחר, אלא שזאת כדי שמשך רבנו יראא בעיניו את ישראל באשר הם נלחמים עם עמלק וישים את עינו לטובה עליהם, וישפיע עליהם בעיניו הקדושות פח וגבורה וברכה, ועל ידי כך יצליחו עם ישראל לנצח במלחמתם עם עמלק, ויגבר ישראל.

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
17:52	17:14	16:00	ירושלים
17:49	17:16	16:15	תל אביב
17:48	17:13	16:06	חיפה
17:53	17:17	16:19	באר שבע

הבן איש חי

ספר 'פסקי בן איש חי' | הלכות שבת

סימן שט"ז

דברים האסורים משום אוהל בשבת

כל אהל דאסור לעשותו בשבת, הוא הדין נמי דאסור לסתור ולהסירו בשבת, כי כשם דאסור לבנות כן אסור לסתור הבנין.

הא דגזרו אהל עראי אף על גב דאין תחתיו מחיצות, דוקא בצריך לאויר שתחתיו, אבל אם אינו מתכוין כדי שיאהיל על מה שתחתיו, שרי. לכן מטה ושולחן, דאין המחיצות מחוברים בקרשים, שדרכן לסדר הקרשים על המחיצות, מותר לסדרם בשבת אף על גב דהקרשים מאהילים על אויר שתחתם, כיון שאינו צריך לזה, כי אלו אין עשויין לשבת תחתם או להניח דבר תחתם, אלא רק משתמשין עליהם למעלה. במה דברים אמורים, היכא דמחיצות שלהם אינם מגיעים עד הארץ, אבל אם מגיעים עד הארץ כמו דפני התבה, או שהם סמוכים לארץ בפחות משלושה טפחים דהוי לבוד, הרי זה אסור לסדר הלוחות שהם קרקע המטה והשולחן עליהם, ואף על פי שאינו צריך לאויר שתחתם כלל דמאחר דאיכא מחיצות גמורות עד הארץ, נראה טפי כאהל ואסור.

מיהו, יש מחמירין ואוסרין במטה גם היכא דאין מחיצות גמורות, אלא עומדת על ארבע קונטרסין, משום דמשתמש באויר שתחתיה משנייה שם חפצים. ואף על גב דאין כונתו בעבור זה ולא לכך עשויה, אפילו הכי מחזי כאהל ואסור, וצריך לחוש לדבריהם, דאנחנו רואין העולם מניחים חפצים תחת המטות. אבל בשולחן אין לחוש בכחאי גונא דאין לו מחיצות גמורות, דאין דרכם של בני אדם להשתמש באויר שתחת השולחן כלל. ואף על גב דאם יש מסיבה גדולה מניחים באויר שתחת השולחן לפעמים כלים מלאים או ריקנים לפי שעה, כיון דאין עושין כן אלא רק במסיבה גדולה, וגם במסיבה גדולה לאו כולהו אנשי רגילי בכך, אין לחוש.

כסא העשוי פרקים, וכשרוצים לישב עליו פותחים אותו והעור נפתח ונמתח, וכשמסירים אותו, סוגרין אותו והעור נכפל, מותר לפתחו לכתחילה בשבת, אף על פי שיש לו מחיצות תחתיו, מפני שאינו דומה לעשיית אהל, כיון שאינו עושה כלום, שהרי הם עשויים ועומדים כבר הגג עם המחיצות מבעוד יום, אלא שמתחן בשבת לישב עליהן.

כלי שקורין בערבי "שמסיי" ובאיטלקי "אימברילה" [שמשיה, מטריה] שעשויים להגן מן החמה ומן הגשמים, לא מבעיא דאסור לפתחה ולהאהיל בה, אלא אפילו פתוחה ועומדת מבעוד יום אסור לשאת אותה להאהיל בה על ראשו, בין

בשבת, בין ביום טוב וכנזכר בפוסקים. וממילא תדע, מאחר דאסור לנשאה על ראשו, אסור נמי לטלטלה בשבת יום טוב משום מוקצא.

אסור לפרוס סדין על העץ המונח על העריסה של תינוק שקורין בערבי "מהר" או "גלאה", אלא אם כן היה פרוס טפח מערב שבת. וצריך להזהיר המון העם בזה, כי פה עירנו דרכן לפרוס סדין על עריסה הנזכרת של תינוק להגן עליו מפני החמה ומן הזוביין וכיוצא.

צריך לזהר כשתולה הוילון וכיוצא שלא יתקפל ויכפל לרחבו טפח בשעה שתולה אותו, דנמצא עושה אוהל בגג טפח. לפיכך אם הוא וילון גדול תולין אותו שנים, כדי שיתלוהו כולו כאחד ולא יתקפל, אבל אדם אחד אסור.

תיבה שיש עליה כיסוי, אם אינו קבוע בצירים אסור להניחו עליה בשבת או להסירו ממנה אף על גב דאינה עשויה אלא לפתח בעלמא- ויש אומרים דכל זה הוא בתיבה שהיא רחבה, וכן בכלים כיוצא בה שהם רחבים דכסויים דומה לאוהל. אבל כלים קטנים, אף על פי שיש בהם חלל רחב טפח, אין כסויים דומה לאוהל ושרי. ויש חולקין לאסור גם בכלים קטנים שיש בהם חלל ריקן טפח.

[המשך בשבוע הבא..]

ספר חסידים

סימן קנ"ז

ואם תראה שלשה דורות ולמעלה זה אחר זה כולם תלמידי חכמים ואח"כ זרעם עמי הארץ לא תאמר דברי חכמים בלים שאמרו לא ימוש מפניך ומפי זרעך ומפי זרע וכו' שוב לא יפסוק התורה מהם שהרי נתחננו במשפחה שאין דינם להיות עמהם תלמידי חכמים. ואמרו חכמים רוב בנים דומין לאחי האם לכך בניהם עמי הארצות כיוצא בו ליראי אלהים וחסידים שנאמר (קהלת ד יב) והחוט המשולש לא במהרה ינתק ואם תראה שפוסק מדור רביעי יראי השמים וחסידים בידוע שהתחננו במי שאין דינם להתחתן כגון שאינו ירא שמים וחסיד ולפיכך אותו הדור כך לפיכך יתחנן אדם על עצמו ועל זרעו ועל זרעו בכל יום לזווג בזיווג יראת שמים עם תורה וגמילות חסדים כי על שלשתם נאמר והחוט המשולש לא במהרה ינתק כי שלש תיבות שוות בגימטרי' ירא'ת תורה' גמילות חסדי'ם כי שוקלים יראה בתורה וגמילות חסדים וכתוב (תהלים קיא י) ראשית חכמה יראה ה' שכל טוב לכל עושיהם לא נאמר לכל עושים אלא לכל עושיהם וכתוב (דברים ה כה) מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אותי וכתוב (דברים י יב) מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה הרי היראה קדמה לכל עושיהם היראה והאהבה וגו' וללכת בכל דרכי וגו' שכל טוב לכל עושיהם למען תשכילו בכל אשר תעשון:

סימן קנ"ז

המכבד יכובד כל המכבד את הקב"ה ואת אשר צוה הקב"ה מכבדו. לא יתכן שתשים ספרים על מטה שישנת עליהם במפת שכבת זרע או אדם מפוח במטה וכן לא יתכן שתתלה בין רגליך דברי תורה או לאחרין שגא' (מלכים א יד ט) אותי השלכת אחרי גיור. ולא יתכן כשאדם משמש מטהו ועדיין לחלוטית זרע עליו שזוכיר שום דבר קדושה או תפלה או תורה אלא ישפשף במים עצמו היטב שלא ידבק בו חרדל. מצאנו ב' טהורות לג' אמירות אמרות ה' אמרות טהורות וטהורים אמרי נועם ללמדך שלא יא אדם במקום הטנופת ויחשב דבר תורה או יתפלל או ידבר לחבירו שום דבר מן הקב"ה וכן כשיש עליו שכבת זרע יראת ה' ראשית דעת חכמה ומוסר איילים בוו תחת כי שגאו דעת ויראת ה' לא כחרו או תבין יראת ה' ודעת אלהים תמצא:

ספר חרדים

פרק עג

מצוות המסוגלות לרפאות חולי הנפש ולכפר עוון לשמוע חכם הדורש

ישמע בן־שק דברי חכם כשדורש יראת שמים ודברי אגדה שמושקין לבו של אדם פמים, שאמרו רבותינו ז"ל (מדרש משלי י) שפיה זמחל עונותיו. ותיבין אנתנו לשמע קול מוכיח, דהכי קבלנו בסיני במפרה ג' ונשמע, ונעשה ונשמע (שמות כד, ז), ונשמע קולו בבאו אל הקדש' (שם כח, לה), ונשמע פתגם המלך' (אסתר א, כ). קבלנו, נשמע ונעשה עד עולם, כל אשר יצונו. וגם קבלנו, כל עת וזמן שיבא מאן דהוא מרבנן וידרש תוכחה, שנשמע קולו בבואו אל הקדש, הוא בית הכנסת שנקרא 'מקדש מעט' (מגילה כט, א) לדרש לרבים, למה, פי לא לדורש הכבוד פי אם למלך הוא מלכו של עולם, וזה אומר ונשמע פתגם המלך, על דרך שאמרו (אסתר רבה ג, י) כל מקום שנקרא במקלות אסתר מלך סתם ולא אמר בהדגא אחשורוש, הוא רומז למלכו של עולם, אף על פי שאין מקרא יוצא מידי פשוטו. וכן אמר משה רבנו עליו השלום, כשאמר ברבים תוכחת האזינו השמים' (דברים לב, א), הם העשירים הגבוהים, על דרך ה'יקום אשר ברגליהם' (שם יא, ו), שפראו (סנהדרין קי, א) שהממון מקים האדם על רגליו, ונשמע הארץ' הם העניים, שפלים בארץ, ולמה, פי לא תתנו לי הכבוד פי אם לה', זה שאמר הפתוב (דברים לב, ג) 'פי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו.

חידושים לפרשה

פְּדָרִים הָאֵלֶּה עָשָׂה לִי עֲבָדְךָ (בראשית לט, יט)

פירש רש"י ז"ל בשעת זיווג אמרה לו כן. ולכאורה יקשה דרש"י הביא בפרשת מקץ (בראשית מא, מה) ויתן לו את אסנת בת פוטיפרע, שנסתרס על שחמד את יוסף עיין שם. ואם כן לכאורה דברי רש"י ז"ל הם סותרים זה את זה. על כן צריך לבאר לפי פשוטו, דהמעשה של אשתו היה קודם שנסתרס ובאמת למה נסתרס אחר כך דווקא. רק באמת העושה נפלאות גדולות לבדו מסבב להראות מקום לרשעים לטעות כמאמר הכתוב (איוב יב, כג) משגיא לגוים ויאבדם, ואם היה נסתרס מקודם לא היה לו מקום להאמין לדברי אשתו, ועוד כי ידע צדקת

יוסף כנאמר וירא אנדו כי ה' אתו, אך עתה שעדיין לא נסתרס בעת ההוא מצאה היא מקום שיאמין לדבריה. ורמזה לנו התורה שלפעמים השם יתברך מצליח לרשעים בשעה שעושים רע לצדיק כדי שהצדיק יתחזק במעשיו והרשע אומר בלבו שמצליח בזה שעושה רעה לצדיק אבל באמת כוונת השם יתברך לאבד לרשע אחר כך כמאמר משגיא לגוים וכו'.

מדוע שמונת ימי חנוכה כשהנס היה רק שבעה ימים?

איאת במסכת שבת (כא), מאי חנוכה וכו' ולא מצאו אלא פך אחד של שמן ולא היה בו להדליק אלא יום אחד ונעשה בו נס והדליקו בו ח' ימים לשנה האחרת קבעום ח' ימים בהלל ובהודאה. והקשה הרב בית יוסף למה קבעו ח' ימים כיון דבשמן שבפך היה בו להדליק יום אחד ונמצא שלא היה הנס כי אם ז' ימים עיין שם מה שתיריך. אבל לפי עניות דעתי נראה לתריך קושיות אחרות ובוה יתורץ גם כן קושיית הרב בית יוסף הג"ל. דהנה יש להקשות מפני מה שוחטין את הפסח ב"ד ועושין אותו יום טוב הלא עיקר הפסח הוא על נס יציאת מצרים, ואם כן מן הראוי היה לשחוט את הפסח ביום ט"ו ומפני מה אמרה תורה לשחוט אותו ב"ד. אך נראה לתריך, למשל מלך גדול ואדיר שנותן מתנה לכמה אנשים והנה יש כאן ב' כיתות הכת האחד לא נחשב בעיניהם לדבר גדול מה שהמלך נותן להם רק הם חפצים במתנת חנם והכת הב' אשר הם במעלה גדולה מהראשונה ולהם חכמה בשכלם מגיע להם ב' מיני תענוגים האחד על המתנה הב' על שמלך גדול ואדיר יחפוץ באהבתם. והנמשל בזה, שמלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא עשה לנו טובה גדולה אשר לית כח ליתן שבה על זה, דהיינו בהוצאת מצרים דאיאת במדרש שהשטן קטרג הללו עובדי עבודה זרה וכו', ונמצא שלא היה שום התעוררות דלתתא רק מתנתו יתברך היתה מתנת חנם וכיון שכן אין ראוי ליכנס בשער החכמה ולהשוות לחכמים במידותם, דהיינו לשמח את עצמם בכל מיני שמחות אחד על המתנה בעצמה והשניה על שמלך גדול ונורא הוציאנו ממצרים כמאמר בעל הגדה אני ולא מלאך וכו', וזה רק מחמת גודל אהבתנו יתברך כי חפץ בנו המלך ואין מערבין שמחה בשמחה לכן צותה התורה לשחוט הפסח בארבעה עשר וד"ל.

ידוע מאמר חכמינו ז"ל (פסחים לט:): כל דתיקון רבנן כעין דאורייתא תיקון, שגם באותו הנס דחנוכה היה גם כן ב' מיני שמחות (ודמו למילתא) וצריך לעשות גם כן זכר לב' מיני שמחות, כי אף על פי שלא היה הנס אלא ז' ימים הוסיפו עוד אחת להיכיר שמחה שניה.

{ 'קדושת לוי' | רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א }

נצור לשונך מדע

הלכות רכילות ציור ז

והוא הדין לגלות לתתן את ענין המחתן, גם כן דינא פנל, דהיגנו, אם הוא יודע חלי הפנימית שיש במשדקת, אף הם מסתירים מהתתן, אין על המגלה חשש אסור רכילות, אף שלא יחסרו בזה הפרטים הנל (ובארתים בבאר מים חיים ס"ק ח').

וכן אם נשמע על בית המחתן שלו, פי הוא בית פריצות, ודבר זה ידוע שהוא סבה גדולה להפסיד על ידי זה התכלית הנרצה, גם כן צריך לגלות דבר זה, וכזה אין צריך הפרטים הנל, (ועין בבאר מים חיים סעיף קטן ט). רק שיתבונן, אם יהיו דבריו נשמעים, דבשדוף מצוי מאד שלא ישמע לו, ויבוא הדבר אחר כך רק לרכילות.

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמוזותת "פצדקה תפונני" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטות יכולת פלפלית ע"י מתן סיוע פלפלי והחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

לתרומות:

בנק לאומי (10) | סניף 858 | מס' חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104

קוד מוסד לררשאה בחשבון הבנק 21965

ניתן לתרום גם דרך "גדרים פלוס" ובוטלפון ובאתר

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:

al@gamah.org - אימייל לכל מטרה

אתר הגמ"ח - WWW.GAMAH.ORG

054-4785404 | 054-6091685

בצדקה תכונה
גמ"ח סניף חשבון 06555085

חיוזק אמונה וביטחון

מדוע השתתף השם בחרם של הטבטים?

"ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויבך אותו אביו".
יעקב אבינו נודע לו "טרוף טרוף יוסף" וכל בניו וכל בנותיו כלותיו באים לנחם אותו, ולא מקבל נחומים. "ויבך אותו אביו", או המדרש אומר: מי זה "אביו"?
זה יצחק, יצחק היה בוכה על יעקב הבן שלו שנתבשר בכשורה ש"טרוף טרוף יוסף".
ולמה לא גילה לו?
אמר: "הקב"ה לא גילה לו ואני אגלה לו?!" יצחק ידע שיוסף חי, אבל לא רצה לגלות לבנו יעקב בגלל שהקב"ה לא גילה לו, אז "אם הוא לא גילה לו אני אגלה לו?!" ולכן הוא בכה, בכה שיעקב סובר שהבן שלו מת, והוא יודע שהוא חי ולא יכול לגלות לו.
למה לא גילה לו?
אז חכמים ז"ל מדברים ומספרים לנו, שהטבטים אמרו: "נחרים בינינו שלא יגיד אחד ממנו ליעקב אבינו", אף אחד לא יגלה את העניין עם יוסף והחליטו להחרים, זאת אומרת עושים חרם שמי שיגלה יענש בעונש של חרם, עובר על החרם.
אמר להם יהודה: "ראובן אינו כאן", אז הם תשעה, "ואין החרם מתקיים אלא בעשרה", מה עשו?
שיתפו לקב"ה באותו החרם, שלא יגיד לאביהם, כי הקב"ה "מגיד דברו ליעקב", והם שיתפו את השם בחרם שלא יגיד לו, לא יגלה לו.
ואף הקב"ה אף על פי שכתוב "מגיד דבריו ליעקב", דבר זה לא הגיד לו מפני החרם, לפיכך אמר יעקב: "טרוף טרוף יוסף".
כלאורה הדברים האלה לא מובנים כלל, איך אפשר לפעול שהקב"ה לא יגלה, על ידי זה שהם משתפים אותו בחרם? אם בוצעו השם לגלות - אז החרם מיותר, ואם השם רוצה לגלות - מה יועיל ששיתפו אותו בחרם? ובכלל איך מובן העניין, שיתפו את הקב"ה עמהם? איך משתפים? אז בואו נסביר.
הנה בענייני החומר אמרו חכמים זכרונם לברכה בגמרא בעבודה זרה נ"ד: הרי הבא על אשת איש - דין הוא שלא תתעבר, הוא עושה עבירה חמורה ביותר, אז הדין הוא שהיא לא תתעבר!
אלא עולם כמנהגו נוהג, השם לא משנה את הטבע, שמי עושה עבירה לא יצליח בקיומה, ושטים שקלקלו עתידים ליתן את הדין. אבל הקב"ה לא על כל עבריו ישנה את הטבע ועושה ההפך ממה שהפושע רצה לעשות.
הבורא יתברך הוא בעל היכולת ובעל הכוחות כולם, סידר את הטבע של הבריאה בסדרים וגבולים קבועים, ואפילו אם יעשה אדם באותם העניינים משהו נגד רצונו יתברך - הטבע יעשה את שלו ועל מה שקלקלו יש חשבון מיוחד, אבל לא משנה סדרי בראשית בשביל העבריינים. וכן אם אדם ניח גחלת על בגדיו של חברו או על הלב שלו - הגחלת תפעל את פעולתה, וטבעה לשרוף, אז היא תשרוף את הבגד, או שהיא תהרוג את הנפש.
כמו כן, אין הכוחות הרוחניים העליונים, שהשם הטביע אותם בבריאה, גם הם פועלים את שלהם, אם רק יגיע אדם

אליהם ויניע אותם על פי חוק שהוטבע מאת בורא עולם, ואפילו אם השתמש בהם לא כהוגן - הטבע לא ישתנה, והשוטה שקלקל יתן את הדין. זאת אומרת: בין בכוחות הטבעיים ובין בכוחות הרוחניים הסגוליים, כל בן אדם שיעשה אפילו לרעה שימוש לרעה, נגד רצון הבורא יתברך, השם לא ישנה את הטבע והשוטה הזה יקבל את עונשו.
הגאון מוילנה אומר: שגב שחותר במחותרת, אם הוא יכול באותה שעה להיות חזור במידת הביטחון בהשם - יצליח בגנבתו. "והבוטח בהשם חסד יסוכבנו", לא משנה מי הבורא, אפילו רשע גנב, אם הוא בוטח באותה שעה במידת הביטחון בהשם 100% - הוא יצליח בגניבתו.
וקשה להשיג את הרעיון של הדברים: כי מהביטחון בהשם יועיל לו לאדם לעבור עבירה ולהרשיע נגד השם יתברך, איך זה אפשרי? הוא בוטח בהשם שיעזור לו לעבור עבירה והוא יצליח, איך אפשר?
אלא זה מה שאמרנו.
מידת הביטחון היא סגולה רוחנית, והיא הוטבעה בטבע הבריאה, אם אדם מגיע לידי המידה הזאת של ביטחון ממש, הוא מתקשר איתה - הוא יכול לפעול על ידה ולהפיק את רצונו. ולכן אם היה אפשר לבן אדם להגיע למידת הביטחון בהשם, שהיא משמשת סגולה להצליח, באותה שעה שירצה להשתמש במידה הזו ועבר עבירה - יכול להצליח. כי הטבע לא ישונה והטבע עושה את שלו.
וכמו בענייני הטבע הרגילים והפשוטים, שהטבע עושה את שלו ולא משתנה, שאדם ישתמש בכל הכוחות הטבעיים המוחשיים לנו, אז ככה בדיוק גם בעניינים הרוחניים. עכשיו על פי הדרך הזאת שאמרנו, נוכל להבין גם את העניין שדברנו, כשעה שאדם עושה איוה פעולות, ובה כשעה ומרום את עצמו, מטהר את לבו ואת מחשבתו, ומתדבק בקב"ה, הוא פועל בזה: שהקב"ה מסכים לפעולתו, ונותן לו עזר וסיוע לעשות כרצונו! זאת אומרת: כביכול האדם יהיה מכריח לקב"ה.
אדם אם כשעה שהוא עושה איוה פעולות, מרום את עצמו, מטהר את לבו ומחשבתו, באמת דבוק בהשם באותה שעה, הוא פועל בזה שהקב"ה מסכים לפעולתו ונותן לו עזר וסיוע לעשות כרצונו. כי כך סידר השם יתברך את הבריאה שבה במידה שהאדם מתדבק בקב"ה, ומייחד את טהרת המחשבה לשמות הקדושים, באותה מידה הוא מעורר הנהגת שמו יתברך, ובוה הוא גם משתתף, ופועל בהנהגה על ידי השם שקשר מחשבתו אליו. אז אם הוא יודע איוה שמות פועלים ומפעלים, והוא מתחבר בזה, יכול להיות שותף בהנהגה ולפעול את הפעולה.
והנה עניין החרם הוא גם כן עניין שהוטבע בבריאה, שכשעושים חרם זה עושה רושם גם במציאות וזה פועל איסור על בני אדם, וגם גורם עונש למי שעובר עליו. אז זאת אומרת החרם זה גם כן עניין שהוא קבוע בבריאה, זה טבע הפך להיות, השם קבע את זה בבריאה שאם עשירי מחרימים והחרם זה יכול לפעול ולהעניש את האדם שעובר על החרם. אז אולי אחי יוסף התרוממו באותה שעה, עד השם הקדוש של הקב"ה, נדבקו בשם הזה, וזה גרם שגילוי הנבואה שהיה מגיע ליעקב, מה"מגיד דבריו ליעקב" מהשם יתברך - הפסיק, בגלל ששיתפו את הקב"ה בחרם, זאת

אומרת הכריחו כביכול את השם נגד רצונו, שלא ברצונו, ואז הוא לא יכול לגלות את הדבר הזה ליעקב.
אז הם שיתפו לקב"ה בהסכמתם, שלא יגלה את הדבר ליעקב, ואף על גב שעשו לא כרצון השם, בכל זאת מכיוון שידעו והבינו את הקדושה והטהרה של המחשבה שלהם, מעצם האמונה בהשם להידבק בשם הקדוש ולשתף אותו עמם - נעשה רושם גדול על ידי שיתוף שמו של הקב"ה כפי החוק שקבע הבורא בבריאה. והבורא לא משנה את הטבע, לכן יכלו כביכול להכריח לבורא יתברך להיות שותף אתם ונמנעו הגילוי ליעקב.
מאותה סיבה מה שפתחנו בהתחלה: יצחק אבינו לא גילה ליעקב בנו שיוסף חי, כי השם לא גילה איך אני אגלה? הרי הם השביעו בחרם שלא לגלות, ויש אומרים שעד היום יעקב אבינו לא יודע על עניין המכירה, זאת אומרת לא נתגלה לו בחייו ואף לאחר מותו.

אז רואים שיש כח גדול מאוד בבריאה, שהקב"ה לא משנה את הטבע. זאת אומרת: אם רואים נס זה צריך להיות דבר כל כך גדול, כל כך מוכרח שהקב"ה מסכים לשנות את הטבע, והוא לא עושה את זה לכל אחד רק ליחידים, משום שהקב"ה קבע שהטבע לא ישתנה, שהרי אפילו רשעים רוצים לעשות נגד רצון השם - אז הקב"ה לא משנה את הטבע, הטבע פועל, כך רצה השם, ומי שחטא מי שקלקל - יענש!.

אבל מפה לומדים מי שדבוק בהשם באמת, ויכול לטהר את המחשבה, ואת הלב, ולהדבק בשם הקדוש, ולהאמין באמונה שלמה במה שהוא רוצה בפרט לטובה - אז ודאי וודאי שהוא יצליח על בטוח, למה? כי כך חוקק השם, שאם אתה יכול להגיע עד שמו יתברך ולהיות כזה מחובר ודבוק - פירושו של דבר: כאילו שאתה שותף בהנהגה, כמו שהשם מנהיג את הברואים, גם אתה, אז אתה יכול לפעול ולהזיז דברים, בכך זה שאתה דבוק בהשם, כמו שאנחנו אומרים: "ואתם הדבקים בהשם אלוקיכם חיים כולכם היום".

מתוך הרצאתו של כבוד הרב אמנון יצחק שליט"א

בבית מדרש קהילות פז, בני ברק
בתאריך 05.12.2018

לשמיעת שיעורים והרצאות חייגו
(גם מטלפון כשר)
02-3724787

להצלחת כל עם ישראל שיפלו אויבינו ויחזרו כולם לשלום לביתם מהרה

לזיווג הגון מהרה יעקב בן אסיה אסתר אוריאל בן תקוה אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת קידנו ברק בן זייתה, יעקב בן עזיזה דוד בן רבקה

לעילוי נשמת זייתה בת סהלה הייט בת סמו חנה בת רומימא ע"ה

ניתן להשיג 'קובץ מלווה בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת ציון בן יהודה אבנר בן יהודה אפרים בן שושנה

להצלחה למוסדות 'לדעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה מינה בת סימה יוחאי בן סילביה שרון תמר בת שלמה

לעילוי נשמת יוסף בן דונטה יוסף בן שושנה ימיני

מאירים למשפחות

מעט אור דוחה הרבה מן החושך

עניי ישראל שרויים
בחשכה כלכלית יומיומית,
בואו יחד נאיר להם את החג!

"בחנוכה יש להרבות בצדקה.. שנאמר (שבת קלט).
'אין ירושלים נפדה אלא בצדקה',
וחנוכה הוא הזמן המסוגל ביותר לעורר את הגאולה,
מחמת שהימים עצמם הן מעין גאולה וגו'.. לכן ראוי
להרבות אז בצדקה שזה מביא את הפדות והגאולה"
(ארץ צבי, רבי אריה צבי פרומר זיע"א)

צדקה בגימי' גס חנוכה

לפרטים או תרומה:

054-6091685 | 054-4785404

סרקו את הברקוד לתרומה מאובטחת
באשראיביט

בצדקה תכונני
גמ"ח סלי מזון וסיוע לנזקקים